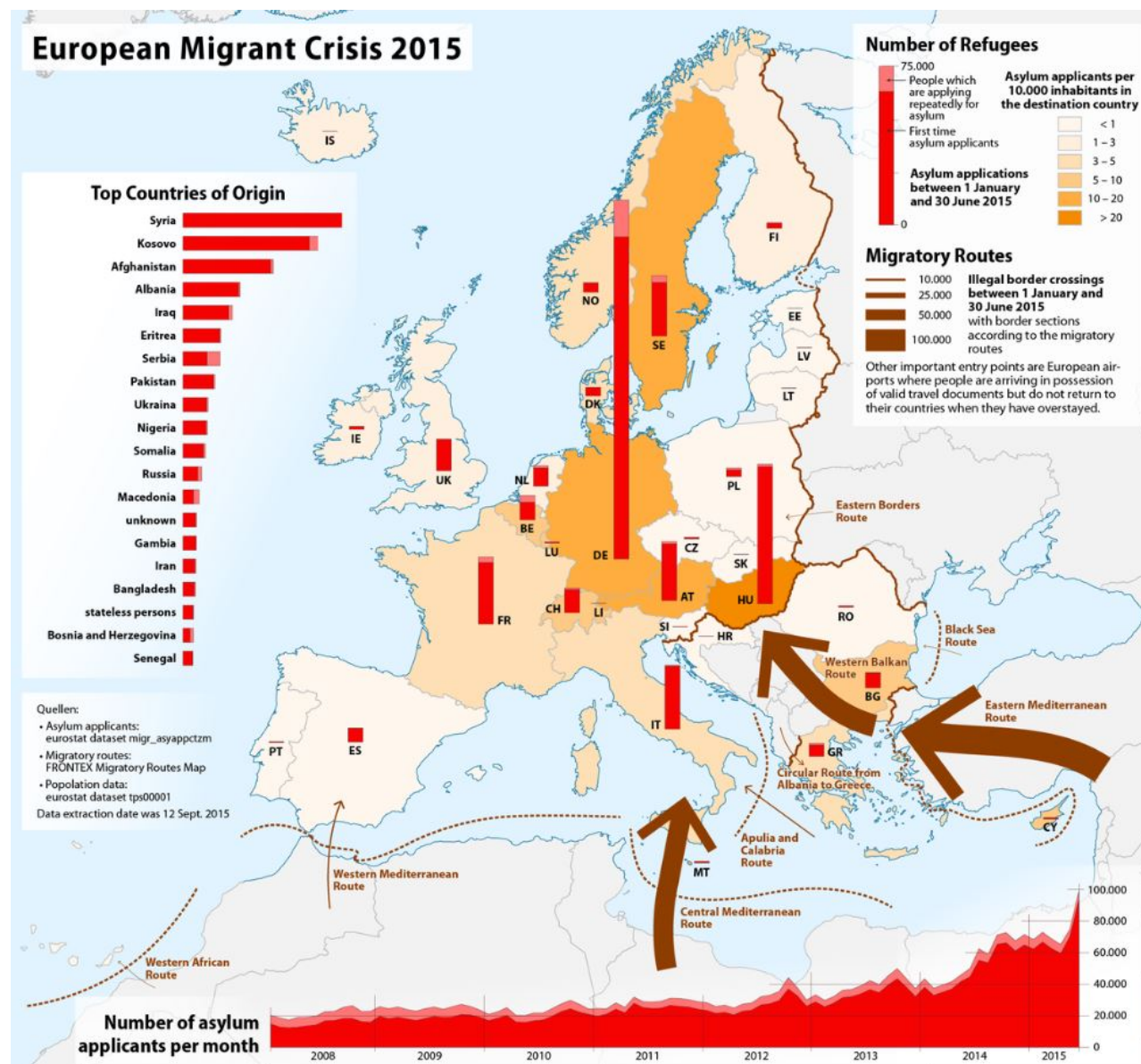

ISTORIA PLANURILOR ISRAELULUI DE A MUTA MUSULMANII ÎN EUROPA

Incurrect Politic

Octombrie 14, 2023

Istoria planurilor Israelului de a muta musulmanii în Europa

Via CasusBelli:

Articol excelent realizat de Mike Enoch despre istoria planurilor Israelului de a muta musulmanii în Europa. Este relevant în contextul în care Israelul probabil are acum o dorință foarte puternică de a muta mulți musulmani în Europa. Site-ul său este atât de interzis încât dacă introduceți titlul exact în căutare, Google va refuza să-l furnizeze.

In Depth: How Israel Created the European Refugee Crisis

Articol din 2021:

Lumea a privit cu șoc și groază bombardamentele iudaice asupra civililor din Palestina din ultimele zile. Se pare că până și Israelul consideră că acțiunile sale sunt de neiertat, deoarece la 15 mai, Forțele de Apărare Israeliene (IDF) au distrus o clădire care adăpostea Associated Press (AP) și alte instituții media din Gaza, cu intenția de a împiedica ca imaginile cu suferința palestiniană să ajungă la restul lumii. În urma atacului asupra AP, Israelul și-a intensificat bombardamentele asupra țăintelor civile, ucigând zeci de palestinieni cu lovituri aeriene pe străzile populate.

Dar strategia sionistă presupune mai mult decât simpla pedepsire brutală a palestinienilor și a altor populații arabe care le țin piept. De asemenea, ei folosesc o rețea extinsă de ONG-uri conduse de iudei și agenții de reinstalare a refugiaților în Occident pentru a goli Orientul Mijlociu de potențiali oponenți.

De la crearea statului sionist în 1948, relocarea refugiaților în afara granițelor sale a fost întotdeauna un obiectiv strategic major. Un articol din 2013 al cotidianului israelian Haaretz a dezvăluit documente de arhivă secrete care arată că, încă de la început, iudeii sioniști au văzut Europa ca fiind destinația aleasă pentru arabii pe care i-au strămutat.

În prima jumătate a anilor 1960, Ministerul de Externe a continuat să examineze planuri de încurajare a emigrării refugiaților arabi din Orientul Mijlociu în Europa, în special în Franța și Germania. Una dintre opțiunile luate în considerare a fost aceea de a le găsi locuri de muncă în Germania, care avea atunci mare nevoie de muncitori. În cursul anului 1962, oficialii israelieni au examinat posibilitatea de a găsi locuri de muncă pentru muncitorii refugiați palestinieni în Germania, Austria și Elveția. Verificările inițiale efectuate pentru acest plan, cunoscut sub numele de "Operațiunea Muncitor", și corespondența implicată, au fost ținute complet sub tăcere.

Acest plan a fost în cele din urmă depus, deoarece prim-ministrul israelian de atunci, Golda Meier, se temea că ar putea genera o reacție uriașă din partea poporului german. În anii 1960, Israelul era considerabil mai puțin puternic și mai puțin sigur decât este astăzi, astfel încât astfel de planuri îndrăznețe trebuiau să fie amânate până mai târziu. Dar acest lucru demonstrează că impunerea arabilor asupra Europei ca formă de răzbunare rasială a fost în mintea Jidanilor din Israel încă de la început.

Demografia a fost întotdeauna în prim-planul politicii israeliene, iar controlul lor asupra guvernelor occidentale a fost folosit de mult timp pentru a se asigura că iudeii rămân o majoritate demografică pe teritoriul lor recent cucerit. Meier a folosit puterea evreilor la Washington pentru a anula un plan din 1961, condus de președintele Kennedy, de a oferi reinstalare în Israel celor 1,1 milioane de refugiați palestinieni de atunci, strămutați de războiul din 1948.

La sfârșitul anului 1961, ca urmare a inițiativei președintelui Kennedy, Dr. Joseph Johnson, de la Carnegie Endowment, a fost numit reprezentant special pentru a aborda problema și pentru a lucra cu părțile implicate în vederea găsirii unei soluții. Planul pe care l-a conceput – distribuirea de chestionare refugiaților palestinieni și permiterea celor care doreau să se întoarcă în Israel, sub rezerva unor considerente de securitate – a stârnit temeri profunde la Ierusalim.

Meir, care a fost îngrozită de idee, și-a exercitat toată influența de care dispunea la Washington pentru a se asigura că planul va avea o moarte rapidă.

Ruptura curată

Întreaga istorie a conflictului arabo-israelian depășește scopul acestui articol, dar rădăcinile actualei invazii a refugiaților pot fi urmărite până în anul 1996, când așa-numita mișcare “neconservatoare” a fost oficializată prin publicarea memoriului, de acum infam, “O ruptură curată: A New Strategy for Securing the Realm” de către mai mulți analiști iudei de politică externă de la Institutul israelian pentru studii strategice și politice avansate din Washington DC. Printre autori se numărau binecunoscutul luptător iudeu Richard Perle și jidovul David Wurmser, care avea să devină consilierul pe probleme de politică pentru Orientul Mijlociu al vicepreședintelui Dick Cheney în timpul administrației George W. Bush.

Memorandumul “clean break” recomanda ca Israelul să renunțe la vechea sa strategie de a folosi Statele Unite doar pentru ajutor militar defensiv și acoperire diplomatică și să înceapă un război agresiv împotriva întregii lumi arabe și a Iranului, folosind armata americană ca armată proxy. În special, se recomanda eliminarea Irakului și a Siriei.

Israelul își poate modela mediul său strategic, în cooperare cu Turcia și Iordania, prin slăbirea, limitarea și chiar reducerea Siriei. Acest efort se poate concentra pe înlăturarea lui Saddam Hussein de la putere în Irak – un obiectiv strategic israelian important în sine – ca mijloc de a zădărnici ambițiile regionale ale Siriei.

Un an mai târziu, în 1997, “intelectualii” iudeo-sioniști William Kristol și Robert Kagan au înființat celebrul Project for the New American Century (PNAC), care a recomandat Statelor Unite să se angajeze într-o consolidare militară masivă, care să fie folosită pentru a împinge “democrația” în întreaga lume. Dintre cei 25 de semnatari ai declarației de principii a PNAC, 15 erau jidani și zece au făcut parte din administrația George W. Bush, inclusiv secretarul adjunct al apărării, Paul Wolfowitz. Richard Perle a fost, de asemenea, președinte al PNAC.

PNAC s-a axat pe “schimbarea regimului” din Irak, deși a recunoscut că, fără un “eveniment catastrofal și catalizator – ca un nou Pearl Harbor”, acest lucru ar fi dificil de vândut poporului american. Acel eveniment a avut loc la 11 septembrie 2001, iar ulterior SUA a invadat Afganistanul în 2001 și Irakul în 2003, la cererea războinicilor iudeo-sioniști din administrația Bush.

Război fără sfârșit

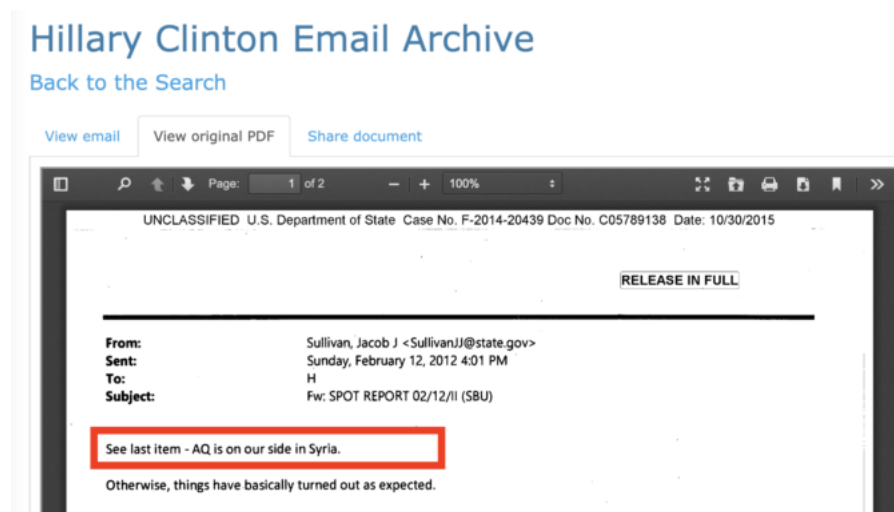
Potrivit unui interviu din 2006 cu generalul în retragere Wesley Clark, decizia de a invada Irakul a fost luată la două săptămâni după 11 septembrie 2001 și existau planuri și mai ambițioase în lucru de a invada “șapte țări în cinci ani”. Făcând jocul teoriilor populare ale conspirației, Clark a susținut că această strategie era cumva legată de petrol. El a omis să menționeze că planul pe care l-a descris fusese deja prezentat în memorandumul “clean break” și în documentele de politică PNAC scrise de diverși oficiali iudeo-sioniști din

administrația Bush, toate acestea plasând problema securității Israelului cu mult înaintea problemelor legate de petrol. De fapt, politica petrolieră a fost privită în principal ca un impediment pentru interesele Israelului din cauza pârgghiilor strategice pe care petrolul le-a oferit țărilor arabe și Iranului.

Problema petrolului a fost întotdeauna folosită pentru a distrage atenția americanilor de la motivul real al politicii externe aparent nebunești a guvernului lor în Orientul Mijlociu. Dacă SUA ar dori pur și simplu un acces sigur la petrol, ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să pornească războaie și să răstoarne guverne, creând astfel perturbări semnificative pe piețele mondiale de petrol. Petrolul este adesea citat ca motiv pentru politica de lungă durată a Americii de sprijinire a regimului barbar din Arabia Saudită, ceea ce face ca pretențiile sale de a se preocupa de drepturile omului și de democrație să fie o farsă. Dar, odată cu războiul din Irak, SUA au arătat că sunt mai mult decât dispuse să elimine state mari producătoare de petrol dacă Israelul o cere. Relația de prietenie de lungă durată dintre Arabia Saudită și Israel este o explicație mult mai bună pentru poziția SUA față de această țară.

În 2011, au izbucnit războaie civile în Siria și Libia, ambele fiind provocate de SUA, care au acționat în numele Israelului. Refrenul greșos al “sprijinirii democrației” a fost invocat de ani de zile de către SUA ca o scuză fără acoperire pentru a înarma și finanța milițiile teroriste din Siria pentru a încerca să-l înlăture de la putere pe președintele sirian Bashar Assad, pretinzând în același timp că luptă împotriva grupului terorist “Statul Islamic în Irak și Siria” (ISIS).

Un e-mail din 2012 publicat de Wikileaks, trimis de actualul consilier pentru securitate națională al administrației Biden, Jake Sullivan, către secretarul de stat de atunci, Hillary Clinton, a subliniat în mod clar poziția SUA cu privire la grupurile teroriste islamiste. Sullivan a făcut declarația uluitoare că Al Qaeda, despre care SUA susține că a comis atacurile de la 11 septembrie 2001 care au ucis 3.000 de americani, “este de partea noastră în Siria”.

“Ultimul articol” menționat de Sullivan se referă la un raport Reuters care spune următoarele:

AL-ZAWAHIRI ÎNDEAMNĂ MUSULMANII SĂ SPRIJINE OPOZIȚIA

Liderul Al-Qaida, al-Zawahiri, a făcut apel la musulmanii din Turcia și Orientul Mijlociu să ajute forțele rebele în lupta lor împotriva susținătorilor președintelui sirian Asad, într-o înregistrare video internă [sic]. Al-Zawahiri a îndemnat, de asemenea, poporul sirian să nu se bazeze pe AL, Turcia sau Statele Unite pentru asistență.

E-mailul lui Sullivan infirmă toate declarațiile publice ale Washingtonului potrivit cărora scopul intervenției în Siria este de a lupta împotriva grupurilor teroriste radicale sunnite. Faptul că mass-media americană deținută de jidani a ignorat complet această revelație cutremurătoare este o dovadă a prejudecății și corupției sale.

De asemenea, SUA s-au angajat în numeroase bombardamente asupra Siriei de-a lungul anilor, de obicei în momentele în care guvernul Assad era gata să câștige o bătălie majoră și să recupereze o parte din teritoriul său de drept. Prezența continuă a trupelor americane și a mercenarilor în Siria, împreună cu finanțarea grupărilor rebele islamiste și bombardamentele ocazionale, este menită să îl împiedice pe Assad să își recucerească țara. Dacă SUA ar dori cu adevărat ca ISIS să fie învinsă, strategia evidentă ar fi să-l lase pe Assad în pace pentru a-i zdrobi cu ajutorul Rusiei și Iranului. Această politică ar avea, de asemenea, avantajul de a fi de fapt populară în rândul cetățenilor americani, fapt care a fost exploatat cu cinism de președintele Trump pentru a câștiga alegerile în 2016.

La rândul său, Israelul a oferit ajutor medical ISIS și altor teroriști care luptă împotriva lui Assad, iar în 2019, oficialul militar israelian Gadi Eisenkot a recunoscut public că Israelul a înarmat și a plătit salarii lunare teroriștilor ISIS.

În 2011, președintele libian, colonelul Muammar Quadafi, a fost asasinat de teroriștii susținuți de SUA, după un război civil de opt luni. Faptul că SUA a fost în spatele acestui asasinat este bine cunoscut și nu este controversat. În calitate de secretar de stat, Hillary Clinton a sărbătorit fără jenă asasinarea lui Quadafi în timpul unui interviu televizat din 2011, în care a exclamat cu o bucurie psihotică: “Am venit. Am văzut. A murit”.

Quadafi a înțeles că Israelul se afla în spatele agresiunii occidentale împotriva țării sale și a încercat să se salveze pe sine și guvernul său ocolind SUA și apelând direct la Israel și la jidanii americani influenți. Potrivit unor surse israeliene, în 2011, el a încercat să-și pledeze cauza în fața Israelului și a lobby-ului israelian care controlează politica externă în SUA.

...atunci când regimul libian era pe marginea prăpastiei – din cauza revoltei și a pagubelor provocate de sancțiunile impuse de ONU în urma incidentului de la Lockerbie, implementate pentru prima dată în 1992 – ea a adăugat: “Gaddafi a făcut în mod disperat propuneri extraordinare lobby-ului jidovesc din SUA și din Israel”.

În timp ce mass-media deținută de jidani din SUA s-a concentrat exclusiv pe presupusele “încălări ale drepturilor omului” de către Gaddafi ca motivație pentru înlăturarea acestuia de la putere, strategii israelieni au fost mai cinstiți și mai realiști. Scriind în 2016, Dr. Rafael Olek, analist strategic pentru Centrul

Begin-Sadat pentru Studii Strategice din Israel, a reiterat angajamentul Israelului față de obiectivul său strategic pe termen lung de a înlătura toate guvernele opozante, indiferent de costul uman.

În ceea ce privește aspectul global, problema libiană ridică mai multe îngrijorări. În primul rând, există semne de întrebare cu privire la capacitatea reală de a aplica regimurile de neproliferare a armelor de distrugere în masă în cazul statelor necinstite. În al doilea rând, se poate pune întrebarea: ar fi mai bine să acceptăm regimul stabil al unor tirani precum Gaddafi și Saddam Hussein, Assad și regimul ayatolahilor din Iran, sau ar trebui ca acești tirani să fie răsturnați în ciuda procesului care urmează, în care țările lor se dezintegrează, ceea ce implică violențe grave? Oricât de mult am regreta situația din Siria și Irak, se pare, cel puțin din perspectiva israeliană, că cea de-a doua opțiune este preferabilă – este mai ușor de limitat și situația se poate stabili în cele din urmă.

În ciuda mizeriei și a morții din Orientul Mijlociu cauzate de strategia israeliană de “schimbare de regim”, Israelul nu vede niciun motiv pentru a renunța la această politică. Și de ce ar face-o? Israelul însuși a rămas remarcabil de sigur în tot acest haos, ba chiar și-a sporit puterea și și-a îmbunătățit poziția diplomatică.

Criza refugiaților

Războaiele și intervențiile Israelului în Orientul Mijlociu, acționând prin intermediul reprezentantului său din SUA, au fost catalizatorul direct al crizei europene a refugiaților, care a dat în clocot în 2015 și a dus la violență, terorism, violuri și represiune politică împotriva europenilor nativi. Cele două puncte principale de intrare în Europa pentru refugiați și migranți sunt Grecia și Italia.

Căderea orchestrată de SUA/Israel a lui Gaddafi în 2011 a deschis o rută majoră pentru refugiații din Orientul Mijlociu și Africa pentru a ajunge în Europa. Potrivit Washington Post, 400.000 de migranți din Orientul Mijlociu și Africa au intrat în Italia din Libia între 2014 și 2017, datorită răsturnării lui Gaddafi.

De la prăbușirea regimului lui Moammar Gaddafi în Libia, numărul migranților care traversează Marea Mediterană a crescut vertiginos, deoarece oamenii au profitat de lipsa de autoritate pentru a pleca de pe coasta de nord a țării. O rețea de traficanți de persoane care facilitează traficul s-a extins de la vârful Africii de Nord până în țări precum Niger și Sudan. Contactele traficantilor circulă pe Facebook și WhatsApp în marile orașe din Africa. Din 2014, peste 400.000 de migranți și refugiați au traversat Mediterana din Libia spre Italia.

Aceasta a fost o răsturnare a ceea ce fusese un efort comun de succes între Gaddafi și Europa pentru a împiedica migrația să ajungă pe țărmurile europene. În 2004, Kadhafi a început să se ofere să controleze fluxurile de refugiați ca un stimulent pentru acordurile de normalizare cu statele europene. În 2010, el a declarat în mod profetic că Europa se va înneghi fără ajutorul său.

Încă din 2004, Kadhafi a început să încheie înțelegeri cu diferite state europene pentru a controla valul de imigranți. În august 2010, acesta l-a vizitat la Roma pe prietenul său Silvio Berlusconi, pe atunci președinte al Italiei, și a declarat că Europa va deveni “neagră” fără ajutorul său.

“Măine, Europa ar putea să nu mai fie europeană și chiar neagră, deoarece sunt milioane de oameni care vor să intre”, a spus Kadhafi. “Care va fi reacția europenilor albi și creștini confrunțați cu acest aflus de africani înfomețați și ignoranți... nu știm dacă Europa va rămâne un continent avansat și unit sau dacă va fi distrus, așa cum s-a întâmplat cu invaziile barbare.”

Aceste înțelegeri au fost un succes. Cu ajutorul lui Gaddafi, fluxul de migranți și refugiați în Italia a fost redus drastic în 2009.

În iunie 2009, acesta a semnat un acord de “prietenie” cu Italia, care prevedea patrulare navale comune împotriva migranților, iar Italia a predat Libiei migranții capturați în drum spre Europa, fără a pune întrebări. Numărul africanilor prinși încercând să intre ilegal în Italia a scăzut cu peste 75% în acel an.

Acest aranjament reciproc avantajos între Italia și Libia a fost distrus de Israel și SUA, ceea ce a dus la realizarea predicției morbide a lui Quadafi în 2015.

În ultimii ani, guvernul italian a încercat să revigoreze acordurile cu Libia pentru a stopa valul de migranți. Aceste încercări au fost întâmpinate cu contestații juridice. ONG-ul britanic Global Legal Action Network (GLAN) a intentat un proces împotriva Italiei la Curtea Europeană în 2017, invocând încălcări ale drepturilor omului. Consilierul juridic al GLAN este Itamar Mann, un profesor de drept iudeu de cetățenie israeliană care predă “dreptul refugiaților” în Haifa, Israel.

La nivel mondial există aproximativ 6,6 milioane de refugiați din războiul civil sirian, dintre care un milion se află în Europa. Anii de vârf pentru sosirea refugiaților în Europa au fost 2015-2017, când au intrat aproximativ 900.000 de sirieni, în principal prin Grecia. Deplasarea poporului sirian servește unui obiectiv strategic pentru Israel, prin negarea guvernului Assad atât de capital uman, cât și de potențiali recruți pentru armata sa. Potrivit Pew Research, un număr disproporționat de refugiați în Europa sunt bărbați de vârstă militară.

Israelul și ONG-urile conduse de iudei din Occident sunt principalii facilitatori ai deplasării și relocării refugiaților sirieni, iranieni, irakieni și afgani în Europa. Toate cele patru țări au fost destabilizate prin război și sancțiuni de către Israel și SUA. IsraAID, agenția israeliană pentru refugiați, a operat centrele de refugiați de pe insula grecească Lesbos din 2015.

Centrele grecești de ajutorare a refugiaților sunt operate în principal de israelieni; în Lesbos există o școală israeliană pentru refugiați sirieni, iranieni, irakieni și afgani; și totul face parte dintr-un plan comun de a revoluționa conceptul de “Tikkun Olam” și de voluntariat evreiesc în întreaga lume.

Reporterul israelian Liad Osmo a citat un refugiat sirian identificat ca fiind “H., în vârstă de 20 de ani, din Alep”, care a sosit în Lesbos în 2019.

“Toată viața mea, pe tot parcursul copilăriei mele în școlile siriene, am fost învățat că israelienii sunt inamicul, iar apoi primul lucru pe care îl văd când mă apropiu de coasta grecească este Steaua lui David de pe tricourile israelienilor care întind mâna și mă așează la pământ.”

Osmo continuă spunând că programul de reinstalare a refugiaților în țările occidentale se va extinde în toată lumea și va implica alte câteva agenții iudaice. Acest lucru este posibil datorită unei investiții de 66 de milioane de dolari din partea statului Israel.

Conceptul de a lucra pentru a construi o lume mai bună este acum adoptat de o importantă organizație jidovească în colaborare cu statul Israel...

Agencia colaborează acum cu organizația Mosaic United la un proiect comun care se așteaptă să crească în mod dramatic numărul tinerilor iudei implicați în a da înapoi comunității lor locale. Pentru jidanii americani, acest lucru este cunoscut sub numele de Tikkun Olam – sau vindecarea lumii. Acest concept iudaic a devenit un principiu central în rândul descendenților celei de-a patra generații de imigranți iudei în Statele Unite.

Proiectele vor fi implementate în întreaga lume – din Puerto Rico și Grecia până în Nepal, Mexic, India și Etiopia, prin intermediul unor organizații precum IsraAID, Project TEN, Tevel B”Tzedek și multe altele...

“În cea mai mare parte, singurul lucru care îi face pe studenții iudei din întreaga lume să se gândească la identitatea lor jidovească este atunci când are loc o demonstrație BDS (mișcarea anti-israeliană de boicotare, dezinvestire și sancționare) în campus sau un eveniment antisemit undeva în lume”, spune rabinul Benji Levy, CEO al Mosaic United. “Astfel de incidente îi îndepărtează de dorința de a fi jidan sau de a fi asociat cu Israelul”.

Levy spune că proiectul a fost adoptat de guvernul israelian în urmă cu câțiva ani, sub auspiciile Ministerului pentru Afaceri ale Diasporei. “Guvernul va investi 66 de milioane de dolari, ceea ce reprezintă o treime din buget”, spune el.

Rabbi Benji Levy welcomes Israel's enemies to the Greek island of Lesbos.

Germania a primit mult mai mulți refugiați din cauza conflictelor jidovești decât orice alt stat european. Împotriva voinței poporului german, Angela Merkel a promis, în mod faimos, să primească 500.000 de refugiați pe an în 2015. Amprenta Israelului poate fi simțită și în Germania, unde ONG-urile israeliene oferă vorbitorilor de limbă arabă lecții de limbă și le găsesc oportunități de muncă.

În 2018, Merkel a acordat IsraAID un premiu pentru activitatea lor de integrare a vorbitorilor de limbă arabă în Germania. Pe site-ul lor de internet, IsraAID se laudă cu programele extinse pe care le-a înființat în

Germania pentru a facilita integrarea refugiaților, omițând în același timp orice mențiune privind responsabilitatea statului sionist în ceea ce privește criza în primul rând.

IsraAID operează în Germania din 2015, când un milion de solicitanți de azil și refugiați au ajuns în țară, majoritatea fugind de brutalitatea războiului civil sirian și de amenințarea ISIS în Irak și Siria... Programele IsraAID Germania includ grupuri de leadership pentru tinerii refugiați, sprijin psihosocial post-traumă pentru copii folosind terapia prin arte expresive și un program special de sprijinire a supraviețuitorilor genocidului yazidi. Echipa IsraAID din Germania este un mozaic multicultural format din psihologi, asistenți sociali, art terapeuți și educatori vorbitori de arabă, ebraică, germană și engleză. Aceștia își folosesc experiența internațională și abordarea interculturală pentru a promova bunăstarea și integrarea durabilă a refugiaților în Germania.

...Răspunsul global al IsraAID include programe durabile pentru a consolida rezistența, a oferi educație, a combate violența bazată pe gen, a promova protecția copilului, a îmbunătăți condițiile sanitare și a oferi oportunități de trai. De la apogeul crizei refugiaților sirieni în 2015, IsraAID a oferit sprijin medical, psihosocial și educațional pentru peste 100.000 de refugiați numai în Grecia și Germania.

Mulți refugiați care fug de războaie și persecuții în Afganistan, Iran, Irak și Siria pentru a ajunge în țări precum Germania intră în Europa prin Grecia. În Lesbos, insula grecească unde mulți refugiați ajung pentru prima dată după o călătorie chinuitoare pe mare din Turcia, IsraAID oferă asistență medicală noilor sosiți pe țărm și administrează Școala Păcii, singura instituție care oferă educație în limba maternă în arabă, franceză congoleză, farsi și kurdă, cu peste 200 de elevi în fiecare săptămână.

...Prin munca noastră cu IsraAID, am văzut puterea și potențialul refugiaților cu care lucrăm, în timp ce aceștia scriu o nouă poveste pentru ei înșiși și pentru comunitățile lor. Este o poveste de învățare a unor noi limbi, de adaptare la un nou mediu. Este vorba despre 500 de persoane, musulmani și creștini vorbitori de arabă, kurdă, farsi și franceză, care sărbătoresc Eid-al-Fitr într-o școală grecească administrată de o organizație israeliană de ajutor umanitar.

Israelul abundă în retorică umanitară atunci când vorbește despre găzduirea unei sărbători de Eid-al-Fitr în Europa pentru musulmanii care fug de războaiele sioniste, dar o astfel de sărbătoare este total de neconceput în Israel. În 2021, Forțele de Apărare Israeliene (IDF) au petrecut Eid-al-Fitr bombardând civili palestinieni în Gaza. Cu o zi înainte, iudei fanatici au fost înregistrați dansând în Ierusalim pentru că au crezut că una dintre cele mai sfinte moschei ale Islamului a luat foc.

Orice nervozitate exprimată de iudei în legătură cu aflulul de străini în Europa s-a învârtit exclusiv în jurul potențialului impact negativ asupra jidanilor europeni. Impactul negativ asupra nativilor europeni este luat în considerare doar prin prisma pericolului, din perspectiva iudeilor, de a galvaniza opoziția naționalistă.

Într-un document pentru instituția liberală Brookings Institution din 2015, Daniel Byman, profesor de civilizație iudaică la Universitatea Georgetown din Washington DC, a afirmat că soluția la această problemă este integrarea pe termen lung a populațiilor de refugiați în Europa.

Dacă refugiații sunt tratați ca o problemă umanitară pe termen scurt, mai degrabă decât ca o provocare de integrare pe termen lung, atunci este posibil ca această problemă să se agraveze. Radicalii se vor număra printre cei care oferă sprijin religios, educațional și social pentru refugiați – creând o problemă acolo unde nu exista. Într-adevăr, refugiații au nevoie de un pachet cuprinzător și pe termen lung care să includă drepturi politice, sprijin educațional și asistență economică, precum și ajutor umanitar imediat, în special dacă sunt admiși în

număr mare. Dacă aceștia nu pot fi integrați în comunitățile locale, atunci riscă să perpetueze sau chiar să exacerbeze tensiunile dintre comunitățile musulmane și nemusulmane din Europa.

Afluxul de refugiați și migranți în Europa a încetinit din 2018, mai multe țări europene insistând că nu mai pot primi mai mulți. Accentul s-a mutat de la facilitarea noilor sosiri la asigurarea faptului că cei care au aterizat în Europa rămân permanent. Anul trecut, Tribunalul Uniunii Europene a decis că bărbații care evită serviciul militar în Siria trebuie să primească azil și nu pot fi expulzați înapoi în Siria. Această hotărâre avantajează doar Israelul, în timp ce le dăunează europenilor care doresc să scape de tinerii refugiați de sex masculin și de problemele asociate de violență, viol și dezorganizare socială pe care le aduc cu ei.

Concluzie

Această criză este mult mai mult decât poate fi descrisă aici, dar oriunde te uiți, poți vedea amprenta Israelului, a organizațiilor jidovești și a activiștilor iudei. Fie pe frontul politicii externe, prin îndemnul adresat Statelor Unite de a se angaja în mai multe războaie, fie pe frontul “umanitar”, prin utilizarea ONG-urilor pentru a facilita mișcarea refugiaților și pentru a reinstala permanent arabi, africani și iranieni în Europa.

Activiștii naționaliști din America și Europa trebuie să se confrunte cu această realitate cu capul înainte. Trebuie să ne împotrivim apelurilor venite din partea unor organizații jidovești de dreapta care încearcă să se folosească de resentimentul natural față de islam creat de criza migranților pentru a

stârni sprijinul pentru agresiunea sionistă împotriva poporului sirian, iranian și palestinian. Astfel de conflicte nu vor avea ca rezultat decât mai multă mizerie și mai mulți refugiați care vor curge în Europa, unde ONG-urile israeliene vor aștepta să îi primească, folosind limbajul umanitarismului pentru a transforma Occidentul într-o groapă de gunoi pentru persoanele strămutate de războaiele jidovești.

Tăcerea în ceea ce privește chestiunile legate de conflictul din Orientul Mijlociu nu este o opțiune. Conflictul din Orientul Mijlociu este direct legat de viitorul Europei și al Americii. Tăcerea este echivalentă cu susținerea status quo-ului, care favorizează doar Israelul.

Atât capul drept, cât și cel stâng al șarpelui sionist trebuie să fie tăiate. Migranții arabi și musulmani din Europa și America trebuie să se întoarcă în țările lor de origine, unde pot trăi în pace și siguranță, fără agresiune sionistă. Naționaliștii europeni și americani trebuie să colaboreze pentru a demantela structurile de putere sioniste din țările noastre de origine și pentru a construi o lume dreaptă și pașnică, fără războaie iudaice și fără deplasări de populație.